

LYNN RAYE HARRIS

5

GALINGIEJI VULFAI

AZARTIŠKASIS DŽEKAS

Penktasis serijos *Galingieji Vulfai* romanas

Svajonų
ROMANAI

Knygute.lt

Lynn Raye Harris

AZARTIŠKASIS DŽEKAS

"Galingieji Vulfai"

Penkta knyga

Versta iš Jannette Kenny, *The Trophy Wife*, 2011
© Jannette Kenny, 2011

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Dovilė Vaišvilaitė-Akdere, vertimas iš anglų
kalbos, 2013

© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© Fotolia.com, viršelio nuotrauka

© Svajonių knygos, 2013

ISBN 978-609-406-565-1

Elektroninę versiją paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Kara Teilor į siaurą atlasinį sijonėlį nusišluostė sudrėkusius delnus, vildamasi nepalikti ant jo žymių. Šis vakaras turėjo būti ypatingas. Per visą jos, kaip krupjė, karjerą, ši diena turėjo būti reikšmingiausia, tačiau ką tik patirtas smūgis nustelbė visą džiaugsmą.

Bobis jai liepė šį žaidimą pralošti. Norėdama nusiraminti Kara giliai įkvėpė. Jai pavyks. *Nevalia* dabar visko mesti. Po kelių minučių prie šio stalo susės turtingiausi ir drąsiausi pasaulio vyrai. Kara jų nekentė, nors tik jų dėka šį darbą ir turėjo. Jie buvo pratę statyti milijonus, pratę pralaimėti ne mažiau, nei laimėti. Jiems tai buvo vaikų žaidimas.

Argi svarbu, kad šį vakarą ji bus jų pralaimėjimo instrumentas? Nė vienas jų negriš namo nuskurdęs. Nė vienas jų nežino, ką reiškia neitekti visko, ką reiškia kiekvieną dieną kovoti dėl išlikimo.

Tačiau Kara žinojo. Kai prieš penkerius metus per Naująjį Orleaną praūžęs uraganas Katrina sugriovė jos šeimos namus, ji visomis išgalėmis stengėsi padėti savo artimiesiems juos

atstatyti. Uraganas ne tik sunaikino namus, bet ir nupūtė tamsias jos tėvo paslaptis dengusį šydą. Po tėvo išdavystės ir motiną ištikusio sielvarto būtent jai, vyriausiajai iš vaikų, teko atsakomybė pasirūpinti šeimos saugumu ir gerove. Prireikė daug laiko ir jėgų, ką jau kalbėti apie atidėtas svajones, kol galiausiai šeima vėl atsistos ant kojų.

Šį vakarą Kara pagaliau galės padėti tašką finansiniams savo šeimos rūpesčiams. Mamai nebereikės jaudintis dėl mokesčių už namą ir nežmoniškų draudimo sumų. Po uragano metinės draudimo įmokos gerokai šoktelėjo aukšty. O kraustytis į žemyno gilumą mama nenorėjo.

Nors mamos užsispyrimas Karą varė į neviltį, mergina ją suprato: Naujasis Orleanas buvo jos namai. Šiame mieste ji gimė ir užaugo, todėl negalėjo jo palikti. Regis, jo palikti negalėjo ir Karos sesuo Ivė. Kara ėmė kramsnoti savo apatinę lūpą. Jeigu ne mamai ir mažajam broliukui Remiui padedanti Ivė, Karos čia nebūtų. O kadangi ji jau čia, darys viską, kad užtikrintų jų ateitį.

Po šio vakaro Remiui bus garantuota visa reikiama rūpyba – tai ir yra svarbiausia. Pakviesdamas Karą į naujų lošimo namų Nicoje

atidarymą, Bobis pažadėjo premiją, kuri turėjo padėti įgyvendinti visus užsibrėžtus tikslus.

Tačiau pirmiausia ji privalo sąmoningai pralaimėti šią partiją.

- Supranti, ką turi daryti, tiesa? - jai už nugaros pasigirdo lipšnus Bobio balsas.

Užgniaužusi nerimą, Kara lėtai atsisuko.

- Žinoma.

Pliaukštelėdamas jai per užpakaliuką Bobis Goldas mirktelėjo. Kara visomis išgalėmis pasistengė nekrūptelėti. Bobis jai niekada nepatiko, bet jis buvo Las Vegaso lošimo namų karalius, o dabar atidarinėjo ir šį naują multimilijoninį pramogų centrą senoje Prancūzijos pilyje, stūksančioje pačiame Nicos centre.

Kai Kara pradėjo dirbti krupjė, jos šefas buvo vienas Bobio konkurentų. Bobis netruko ją pastebėti ir pasiūlė merginai darbą. Iš pradžių ji atsisakė, bet pinigai ir nuolatinis jų poreikis paėmė viršų. Išskyrus kartkartėmis pasitaikančias Bobio priekabas, dėl savo sprendimo galėtis jai dar neteko.

Ligi šiol.

Bobiui nusišypsojus, šviesoje žybtelėjo auksinis jo dantis. Kara tiksliai nežinojo, ar tas auksinis dantis jam tikrai reikalingas, ar tėra

tuštybės įgeidis. Šiaip ar taip, jis kėlė jai pasibjaurėjimą.

Karai kaito skruostai, bet ji nebuvo tikra, ar taip jaučiasi dėl nerūpestingo Bobio nurodymo, kaip naudotis krūtėmis, ar dėl to, kad turės sukčiauti, nes tai prieštaravo jos moraliniam nusistatymui. Veikiausiai dėl abiejų priežasčių. Žodis *sukčiavimas* jos žodyne buvo svetimas, ypač nuo tada, kai paaiškėjo tėvo apgavystės. Žinoma, neištikimybė yra kitokio pobūdžio sukčiavimas, tačiau rezultatas visada toks pat. Suklastotas.

O ji nebuvo sukčiautoja, ir taškas.

Kara dar kartą nervingai perbraukė delnais per sijoną. Jai norėjosi prisidengti pernelyg atidengtas krūtis, bet tol, kol į ją šnairavo Bobis, to daryti buvo nevalia. Paprastai jos uniforma būdavo ilgas sijonas, balti marškiniai aukšta apykakle ir peteliškė.

Šį vakarą Bobis ją aprengė kitaip: trumpu, tampriu juodos spalvos atlasiniu sijonėliu ir tamsiai raudonais marškiniais su gilia V formos iškirpte. Peteliškė šį kartą juosė nuoga kaklą.

Kara, išgyvenk šį vakarą ir galėsi grįžti namo, o Bobį Goldą pamirši visiems laikams.

Pagalvojusi, kad turės išvykti iš Nicos, su miestu net nesusipažinusi, Kara pajuto ilgesio dūrį. Po Katrinos sukeltų pasekmių svajones apie nuotykius jai teko atidėti neribotam laikui, o dabar, gavusi galimybę apsilankyti nuostabiame pasaulio kampelyje, ji vėl tuojau turėjo išvykti.

- Padarysiu viską, kas mano galioje, šefe, - tarė ji.

Bobio veidas sugriežtėjo, žvilgsnis tapo šaltas ir žiaurus. Šį žvilgsnį Kara jau buvo mačiusi. Nuo minties, ką Bobis galėtų padaryti, ją nusmelkė šaltis.

- Pasirūpink, kad taip ir būtų, Kara. Nenorėčiau tavęs bausti.

Jai nespėjus nieko pasakyti, jis nusisuko ir patraukė link baro. Kara giliai atsiduso. Ji nusisuko nuo stalo kaip tik tą akimirką, kai prasiškyrė privatų įėjimą skirianti juodo aksomo užuolaida. Į patalpą įėjo aukštas šviesiaplaukis vyras ir patraukė tiesiai prie baro. Jam užsisakinėjant gėrimą, Kara girdėjo jo akcentą. Vokiškas. Vadinasi, tai - grafas fon Hofšteinas.

Minutėms slenkant vėžlišku žingsniu, į prabangią salę įžengė dar keletas vyrų, kuriuos Bobis buvo pakvietęs į šį ypatingą lošimą. Ap-

kūnus šeichas su galvos apdangalu ir trijų dalių kostiumu, ant rodomojo kairės rankos piršto mūvintis žiedą su didžiuliu rubinu. Gražus aukštaūgis vyras žvilgančia, juoda tarsi derva oda. Viena po kitos buvo užimtos visos vietos. Visi dalyviai buvo tylūs – veikiausiai ruošėsi būsimam žaidimui.

Kai buvo likusi viena laisva vieta, užuolaida vėl prasiskyrė, ir į vidų įžengė dar vienas vyras. Karos pulsas patankėjo. Vyriškis buvo aukštas ir lieknas, vilkėjo nepriekaištingai pasiūtą smokingą. Jo plaukai buvo tamsūs – juodi ar tamsiai rudi, – o nepaprastos sidabriško pilkumo akys skvarbiai žvelgė į pasaulį. Jo žandikaulis buvo griežtas ir gražus, lūpos atrodė juslingos. Visa jo esybė bylote bylojo apie turtais. Iš elgsenos galima buvo spręsti, kad jam nė velnio niekas nerūpi.

Karos nugarą nusmelkė šaltis, ji suvirpėjo. Tokios reakcijos į vyrą ji dar niekada nebuvo patyrusi. Į Las Vegasą ji atsikraustė su savo buvusiu vaikinu Džeimsu, bet ne todėl, kad jai suspurdėjo širdis, kai jis įėjo į kambarį.

Šalta ir kupina abejingumo šio vyro veido išraiška tapo dar šaltesnė, kai jo žvilgsnis nukrypo į ją. Tyliai nusikeikusi, kad taip įkyriai į jį spokso, Kara nukreipė akis į šalį.

Nuostabu. Jis turbūt pagalvojo, kad ji viena tą lošimo namų darbuotoją, kurios tik ir laukia progos pasigauti turtingą vyrą. Per visą karjerą ne vienas buvo ją palaikęs pasilinksminimo ieškančia plaštake, tačiau vos kuris pamėgin-davo su pokerio žetonais nusipirkti ir ją, kaip-mat sulaukdavo mandagaus atkirčio.

Pajutusi prisilietimą prie rankos, Kara krūpte-lėjo, jos širdis ėmė beprotiškai daužytis. Bobis atitraukė ją nuo stalo. Negalėdama pakęsti į savo iškirptę įsmeigto šefo žvilgsnio, iš jo vypsio suprasdama jį žinant, kad ją trikdo, Kara sukryžiuo ant krūtinės rankas.

- Nė nemanyk elgtis kilniai, Kara, - perspėjo Bobis. - Mano pažadėta premija gerokai pagelbės tavo mielai mamytei, nepamiršk to. - Jis palinko į priekį ir savo stora letena perbraukė jai per ranką. - Vyriškis raudonu kakla-raiščiu yra vardu Brubeikeris. Kai ateis laikas, lošimą perleisi jam. Visu kitu pasirūpins jis pats.

- Klausau, šefe, - vildamasi, kad neišduoda pasišlykštėjimo, atsakė Kara.

Ji grįžo prie stalo ir ištraukė malką kortų. Paaiškinusi žaidėjams lošimo taisykles, ji kortas sumaišė. Paskui padavė malką žaidėjui dešinėje, ir šis jas dar kartą permaišė. Po dar kelių

permaišymų Kara perkėlė malką ir išdalijo kortas.

Vyras sidabriškomis akimis sėdėjo tiesiai priešais ją. Jis atsivertė kortas, bet veidu neišdavė nei pasitenkinimo, nei susierzinimo – tiesą sakant, jokios emocijos, – paskui vėl jas užvertė. Per Las Vegase praleistus metus Kara buvo mačiusi užtektinai sukčių, žinovų ir mėgėjų. Iš nereikšmingų gestų ir ženklų ji nesunkiai suprasdavo, ką žaidėjas galvoja apie gautas kortas.

Tačiau šis vyras buvo neperprantamas.

Iki tol, kol pakėlė į ją akis. Jo žvilgsnis pervėrė Karą tarsi grąžtas, ir jos širdis ėmė audringai plazdėti. Pirmą kartą šį vakarą ji apsidžiaugė esanti be apykaklės. Nes nuo jo žvilgsnio beprotiškai prakaituotų.

Neatrodė, kad jo mintys suktųsi apie priešais užverstas kortas. Jis iš lėto ją nužvelgė, akimis trumpam apsistojo ties krūtimis, paskui vėl pakėlė žvilgsnį į akis. Jo dėmesys Karai nebuvo atgrasus kaip Bobio. Ne, atvirksčiai, – jos oda net dilgčiojo nuo kaitros ir geismo.

Kara nuleido akis į žalią stalo gelumbę. Ji privalo susitelkti į lošimą, pasirengti reikiamą akimirką atlikti pavestą užduotį. Nebuvo laiko

vėpsoti į gražius vyrus.

Į gražius, nenaudingus vyrus...

***

Sklaidydamas kortas Džekas Vulfas laukė, kol kas nors atsakys. Lošimo namuose jis lankėsi jau senokai, tačiau išgirdęs, kad Bobis Goldas pačioje Nicoje, kur Džekas pastaruoju metu daugiausia laiko praleisdavo verslo reikalais, atidaro lošimo namus, nepajėgė atsispirti pagundai.

Nors jis ir Bobis nebuvo bičiuliai, jūdvių pažintis tęsėsi jau ilgai, bet nė viena jos akimirka nebuvo maloni. Lošimo namų magnatas niekada nepraleisdavo progos pabambėti prieš tingius, grynakraujus britų aristokratus ir jų nesugebėjimą valdyti pinigus. Džekas žinojo, kad taip jis mėgina įgelti jo seniai mirusiam tėvui, ir, nors jam visai nerūpėjo, kaip menkinamai žmonės atsiliepia apie tą apgailėtiną padarą, kurį jam teko nelaimė vadinti tėvu, jis negalėjo atsispirti progai įveikti Bobį jo paties žaidime.

Lošimo namuose Džekas lankydavosi retai – vertybinių popierių birža buvo kur kas azartiškesnė sritis, – bet šis vakaras buvo ypatingas. Kartą juodu su Bobiu buvo susirėmę vienas

prieš vieną. Lošimas tada netgi nebuvo rimtas – paprasta vieno Džeko draugų, kuris Bobiui negalėjo liautis pasakojęs, koks šis esąs puiškus lošėjas, suorganizuota rungtis. Bobis tuo metu buvo ką tik atidaręs lošimo namus, jam baisiai magėjo išbandyti su Džeku jėgas. Tačiau žingsnis po žingsnio viską pralošęs, Bobis supyko.

Taip, Bobis Goldas buvo kvailas ir niekingas žmogus. Nors Džekui pinigų nereikėjo, jis norėjo pasimėgauti matydamas, kaip, jam laimėjus banką, išrausta kiauliškas to bukagalvio veidas. Džekas buvo beveik tikras, kad Bobis prie žaidimo stalo jo neprileis, tačiau lošimo namų karalius jam tik nežymiai linktelėjo galva. Džekui iš karto pasidarė smalsu, kokius spąstus Goldas jam bus paspendęs.

Žaidimai kortomis jam nebuvo iššūkis jokiomis prasmėmis – bent jau ne taip, kaip anksčiau. Prabėgo daug metų nuo tada, kai vien paimti kortas į rankas jam būdavo didžiausias malonumas, tačiau sugebėjimo skaityti sėdinčiųjų prie stalo veidus jis niekada neprarado. Ir nepraras. Tai jam buvo antroji prigimtis. Vaikystėje jis privalėjo iš vieno raumens truktelėjimo, voko virptelėjimo, lūpos timptelėjimo suprasti, ką ketina daryti jo tėvas. Tais laikais

įžvalgumas buvo tiesiog būtina išgyvenimo sąlyga. Šį įgūdį jis vėliau pritaikė prie lošimų stalo.

Tačiau pastaruoju metu Džeką kur kas labiau viliojo dideli statymai akcijų biržoje, azartas, kai sudarydavo svaiginamą sandorį, ir pasitenkinimas, kuris užplūsdavo po kelių minučių viską pradėjus iš naujo. Sumos ten būdavo kur kas didesnės, jaudulys – gerokai stipresnis.

Džekas vėl pakėlė akis į krupjė ir, pastebėjęs ją nervingai nusukant žvilgsnį į šalį, kilstelėjo antakį. Vos įėjęs pro užsklandą ir pamatęs ją su tuo trumpučiu sijonėliu bei vos krūtis dengiančiais marškinėliais, iš karto suprato, kad vakaras bus gerokai įdomesnis, nei tikėjosi.

Jis susidomėjęs stebėjo, kaip Goldas pasivedė ją į šalį pasikalbėti. Merginos kūno kalba išdavė gynybinę poziciją, veidas buvo neįskaitomas, nors Džekas lyg ir pajuto sumišimą, kai ji atmetė savo ilgus plaukus. Kai Bobis pirštais perbraukė jai per ranką, jam kilo noras šokti per stalą ir vožti tam storuliui į veidą.

Seksualioji krupjė paskelbė pirmąją pertrauką, ir vyrai, pakilę nuo stalo, pasklido kas kur po prabangiai įrengtą patalpą. Kai kurie išsitraukė mobiliuosius, kiti ėmė tyliai šnekučiuotis tarpusavyje....